

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **Mgr. Ing. R.K.**, proti žalovanému **Městskému úřadu Kdyně**, se sídlem Kdyně, Náměstí 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. ExS/930/2011-6,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. ExS/930/2011-6, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. ExS/930/2011-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly „v souladu s ustanovením § 117 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odmítnuty jako zjevně právně nepřipustné“ námitky žalobce proti exekučnímu příkazu žalovaného ze dne 9.7.2012, č.j. Ex S/930/2011-3 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto „podle ust. § 111 SpŘ takto: I. Pověřuje se osoba Z.H., IČ 69953015, místem podnikání..., náhradním výkonem, tj. provedením prací

nebo výkonů nezbytných k uvedení pozemku par. č. 1906 o výměře 197 m² - druh pozemku ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace, zapsaného na LV. č. 2076 v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Domažlice, pro k.ú. Nová Ves u Kdyně a obec Nová Ves (dále jen „Pozemek44), do původního stavu umožňujícího jeho užívání k průjezdu a průchodu, tedy přesně odstraněním nebo přemístěním věcí nacházejících se na Pozemku včetně jejich součástí a příslušenství (exekuci postižené věci) tak, aby bylo umožněno nerušené užívání Pozemku k průjezdu a průchodu. Uvedená osoba pověřená náhradním výkonem s tímto souhlasí. II. Tato exekuce se nařizuje k vymození povinnosti nepeněžitěho plnění uložené na základě pravomocného vykonatelného rozhodnutí Městského úřadu Kdyně, č.j. S/930/2011, ze dne 18.11.2011, ve věci žádosti J.R., a W.R., bytem tamtéž (dále jen „oprávnění“) o ochranu pokojného stavu ve smyslu ustanovení § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v platném znění, jímž byla Mgr. Ing. R.K., uložena povinnost zajistit, že bude Pozemek uveden do původního stavu umožňujícího je houžívání k průjezdu a průchodu, jakožto i povinnost zajistit, že nebude v souvislosti s Pozemkem docházet k žádným dalším zásahům do práv oprávněných a třetích osob, zejména ke stavění překážek či jiných věcí na části Pozemku, kterými by bylo znemožněno jeho užívání k průjezdu a průchodu. Povinnému byla exekuční výzvou Městského úřadu Kdyně, č.j. Ex S/930/2011, ze dne 20.4.2012 stanovena ke splnění výše uvedených nepeněžitých povinností náhradní lhůta do 7.5.2012“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že žalovaný rozhodl o podaných námitkách tak, že je odmítl pro jejich opožděnost. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, protože ve spise není doklad o provedení exekuce a tedy není možné toto rozhodnutí přezkoumat. Zároveň tak byl porušen zákon v tom jeho ustanovení, že každý úkon v řízení musí být proveden předepsaným způsobem. Žalobce tvrdí a může i prokázat, že k exekuci vyklizením movitých věcí z pozemku jeho dcery došlo dne 12.7.2012, tedy až po prokazatelném obdržení námitek žalovaným datovou schránkou. V exekučním řízení je však potřeba žalovaným prokázat provedení úkonu, což podle názoru žalobce žalovaný není schopen.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalobce namítal, že žalovaný posoudil vykonatelnost exekučního titulu nesprávně a podle názoru žalobce nařídil exekuci v rozporu se zákonem. Žalobce poukazuje především na neexistenci materiální vykonatelnosti exekučního titulu, její neurčitost a nepřípustnost s ohledem na povahu uložené povinnosti. Exekuční titul není opatřen doložkou vykonatelnosti tím orgánem, který rozhodl v posledním stupni. Prvoinstanční rozhodnutí trpí úmyslně nedostatkem poučení o opravných prostředcích tak, aby mohl být tento důvod nepřípustnosti správní žaloby uplatněn žalovaným ve správním soudnictví. Podle výroku I. prvoinstančního rozhodnutí byla pověřena jiná osoba náhradním výkonem, tj. provedením prací nebo výkonů nezbytných k uvedení pozemku č. 1906 do původního stavu umožňujícího jeho užívání k průjezdu a průchodu v rozporu s povinností uloženou exekučním titulem. Pověřená osoba měla provést na základě prvoinstančního rozhodnutí jinou práci nebo výkon než povinný z exekučního titulu. Dále exekuční titul ukládá neurčitou povinnost uvést pozemek do původního stavu, aniž by specifikoval tento původní stav. Kritéria pro průchod a průjezd mohou být rozdílná pro povinného a správní

orgán. Nepřípustnost exekuce spatřuje žalobce již v samém řízení o ochranu pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku, na základě kterého byl vydán exekuční titul a stanoveny povinnosti zmocněnci majitele movitých věcí, které nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku rovněž jiného majitele. V tomto řízení se nezkoumají meritorně práva ani povinnosti, ale pouze pokojný stav. Správnímu orgánu proto nepřísluší v tomto řízení ukládat povinnosti, které může uložit pouze soud. Překročení této pravomoci může mít za následek nepřiměřený zásah do práv a povinností žalobce podle ustálené judikatury a žalobci se jeví postup exekučního orgánu jako arogantní demonstrace moci orgánu státní správy. S ohledem na plynutí času od začátku řízení o ochraně pokojného stavu a nařízení exekuce, které trvalo 11 měsíců, je aktivní postup exekučního orgánu v případě vydání exekučního příkazu a následného provedení exekuce tak rychlá, že ani nemohl být exekuční příkaz v právní moc a už byl vykonán.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba nesplňuje zákonné náležitosti ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též jen „s.ř.s.“), když žalobce zcela rezignoval na označení výroků rozhodnutí, které napadá, a když v žalobě absentují žalobní body, z nichž by bylo dostatečně patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadená rozhodnutí za nezákonná. Celá žaloba je tak neprojednatelná a vnitřně rozporná, neboť žalobce v podstatné části žaloby namítá nedostatky prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že lze za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Je tudíž zřejmé, že soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podléhá toliko rozhodnutí ve věci definované výše uvedeným způsobem, tj. jen proti takovému rozhodnutí je založena žalobní legitimace podle ustanovení § 65 s.ř.s.. Správní řád rozlišuje v rámci správního řízení dvě formy aktů, a to rozhodnutí a usnesení. Mimo rozhodnutí navíc rozlišuje správní řád i vyjádření, osvědčení a sdělení ve smyslu ustanovení § 154, kdy jde toliko o úkony, jimiž se nerozhoduje o právech a povinnostech, ani se autoritativně neurčuje, zda zde právo je či není, a tudíž tyto úkony nejsou dle § 65 napadnutelné správní žalobou. Jedná se o případy tzv. kompetenční výluky ve smyslu ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s., podle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Na podporu svého právního názoru si žalovaný dovoluje odkázat na relevantní odbornou literaturu. Z komentáře správního řádu J. Vedrala vyplývá, že v případech předpokládaných ustanovením § 117 odst. 2 správního řádu nerozhoduje správní orgán rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 67 správního řádu, nýbrž pouze podatelí neformálním způsobem sdělí, že jde o námitku nepřípustnou: „*Pokud by přesto v takovém případě námitka byla podána, musel by ji exekuční správní orgán odmítnout jako námitku zjevně právně nepřípustnou, kterou správní orgán neprojednává, vzhledem k tomu, že správní řád v této souvislosti nepředpokládá ani vydání rozhodnutí, ani usnesení, správní orgán by dotčené osobě pouze vhodným způsobem sdělil, že jí podaná námitka je nepřípustná*“ (Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2006, s. 674). Komentář správního řádu L. Jemelky pak navíc výslovně uvádí, že rozhodnutí o námitce ve smyslu ustanovení § 117 správního řádu je toliko rozhodnutí procesního charakteru, proti kterému není mimo jiné přípustná

správní žaloba: „Přestože je námitka určitou zvláštní formou opravného prostředku, neposuzuje ji nadřízený správní orgán, ale exekuční správní orgán, který námitkou zpochybněné usnesení vydal nebo úkon provedl. Po posouzení námítky o ní rozhodne správním rozhodnutím podle § 67 a násl. správního řádu, a to ve lhůtách podle § 71. S ohledem na § 117 odst. 4 větu druhou je toto rozhodnutí o námitce konečné a nelze se proti němu již dále odvolat (podat rozklad). Vzhledem k procesnímu charakteru tohoto rozhodnutí by nebyla přípustná ani obnova řízení o námitce, ani správní žaloba. Uplatněno by mohlo být pouze přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu“. (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 415). Není-li přípustné podání správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu o námitce ve smyslu ustanovení § 117 správního řádu, tím méně může být přípustný soudní přezkum pouhého neformálního sdělení, kterým správní orgán, resp. exekuční správní orgán v souladu s ustanovením § 117 odst. 2 správního řádu namítajícímu sděluje, že jsou jeho námitky opožděné a jako takové právně nepřipustné. Žalovaný dále uvedl, že na závěr pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2004, č.j. 3 Afs 6/2003 - 62, v němž bylo judikováno, že rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu (§ 73 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) je rozhodnutím spadajícím do oblasti výkonu práva, o kterém již bylo rozhodnuto. Chybí mu tedy v § 65 odst. 1 s.ř.s. předpokládaný právní obsah rozhodnutí, které lze napadnout žalobou ve správním soudnictví. Žalobce není odmítnutím návrhu krácen na svém právu přístupu k soudu, neboť v případě meritorního hmotněprávního rozhodování měl možnost uplatnit opravné prostředky jak ve správním řízení, tak i v řízení před soudem Rozhodujícím ve správním soudnictví. Žalovaný si je velmi dobře vědom skutečnosti, že se citované rozhodnutí týká nikoliv správní nýbrž daňové exekuce. Je však přesvědčen o tom, že lze tyto závěry vztáhnout i na projednávaný případ. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nemohl být prvoinstančním rozhodnutím zkrácen ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. na svých právech, neboť se předmětným rozhodnutím o žádných jeho právech a povinnostech v oblasti veřejného práva nerozhodovalo. V daném případě byla ve výroku I. pověřena náhradním výkonem třetí osoba odlišná od oprávněného a povinného a výrokem II. pak byla nařízena exekuce k vymožení povinností povinného - žalobce, o nichž bylo rozhodnuto exekučním titulem - rozhodnutí o ochraně pokojného stavu Městského úřadu Kdyně ze dne 18.11.2011, č.j. S/930/2011. O právech a povinnostech žalobce tudíž nebylo ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto v napadeném exekučním příkazu nýbrž již rozhodnutím žalovaného o ochraně pokojného stavu. Žalobce vůči tomuto hmotněprávnímu rozhodnutí žalovaného uplatnil řádný opravný prostředek, avšak jeho odvolání bylo rozhodnutím odvolacího orgánu Krajským úřadem Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítnuto. Pokud nebyl žalobce s výsledkem odvolacího řízení spokojen a měl za to, že byl rozhodnutím odvolacího orgánu zkrácen na svých právech, mohl se zcela jistě domáhat nápravy podáním žaloby příslušnému soudu. Toto však žalobce neučinil a žalovaný má tak za to, že žalobce před shora nadepsaným soudem uplatňuje námitky, které měl uplatňovat již dříve v rámci soudního přezkumu předmětného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství. Pro úplnost tudíž žalovaný uvádí, že nelze, způsobem, jakým o to usiluje žalobce, soudním přezkumem zpochybňovat souslednost a logickou návaznost správního řízení a následného řízení exekučního, resp. následné správní exekuce. Námitkami žalobce proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti povaze a rozsahu povinností, které byly žalobci uloženy samostatným správním rozhodnutím (rozhodnutím o ochraně

pokojného stavu), a rovněž i následný soudní přezkum může posuzovat zejména vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, vykonatelnost exekučního titulu, jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv však již důvodnost samotného exekučního titulu. Soudní přezkum je v těchto případech již tradičně označován za do určité míry „omezený“, a koncentruje se na případné vybočení z řádné a na principu proporcionality založené exekuce. Žalovaný v podrobnostech odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2004, č.j. 1 Afs 47/2004 - 75, které se opět týká daňové exekuce, ale podle názoru žalovaného jsou principy vněm obsažené aplikovatelné i na projednávanou věc: *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatek, tedy v řízení vyměřovacím“*. Žalovaný uzavřel, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s ustanovením § 111 správního řádu a tudíž splňuje veškeré zákonné požadavky. Žalovaný se rovněž neztotožňuje ani s právním názorem žalobce, že by předmětná exekuce byla nařízena na základě nevykonatelného exekučního titulu.

IV.

Replika žalobce.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že se domáhá zrušení rozhodnutí exekučního správního orgánu označeného jako exekuční příkaz a sdělení o námitkách. V návrhu jsou konstatovány konkrétní skutečnosti, které podle názoru žalobce zakládají jejich nezákonnost. Žalobce nehodlá polemizovat o zákonnosti nalézacího řízení, v němž byl vydán exekuční titul, ale napadá nedostatek materiální vykonatelnosti exekučního titulu a zejména rozpor ve výroku exekučního titulu a exekučního příkazu v tom smyslu, že exekuční titul ukládá povinnému povinnost zajistit uvedení pozemku do původního stavu a exekuční příkaz ukládá povinnost uvést pozemek do původního stavu. Žalobce se domnívá, že splnil veškeré zákonem stanovené náležitosti pro podání správní žaloby, tedy vyčerpal řádné opravné prostředky, žaloba není nepřijatelná podle § 68 s.ř.s., žalobce je aktivně legitimován vzhledem ke svému procesnímu postavení povinného, žaloba obsahuje zákonem stanovené náležitosti, byly odstraněny nedostatky návrhu podle výzvy soudu, byl zaplacen soudní poplatek. Žalovaný argumentuje pro odmítnutí žaloby několika judikáty, které jsou aplikovány nesprávně na projednávanou věc a žalobce je toho názoru, že žalovaný nezná problematiku správního práva, zejména exekučního řízení.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Vypořádání námitek žalovaného o nedostatku procesních podmínek k rozhodnutí soudu.

1.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá.

Žalobce byl výzvou soudu ze dne 16.10.2012, č.j. 57 A 68/2012-21, vyzván k odstranění vad žaloby. V reakci na tuto výzvu žalobce uvedl, že se domáhá také zrušení napadeného rozhodnutí. Dlužno doplnit, že reakce žalobce na výzvu soudu byla žalovanému doručena dne 29.11.2012. Žalobce se domáhá zrušení celého napadeného rozhodnutí, nikoli jen nějaké jeho části, tj. napadá tudíž všechny jeho výroky. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí má toliko jeden výrok – *„námitky se odmítají jako zjevně právně nepřipustné“*, napadá žalobce tento jeden výrok.

Nelze tudíž shledat důvodnou námitku žalovaného o tom, že ze žaloby není zřejmé, jaké výroky žalobce napadá.

2.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Žalobce byl výzvou soudu ze dne 16.10.2012, č.j. 57 A 68/2012-21, vyzván k odstranění vad žaloby. V reakci na tuto výzvu žalobce uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Dlužno doplnit, že reakce žalobce na výzvu soudu byla žalovanému doručena dne 29.11.2012. Tyto žalobní body jsou soudem citovány v prvním odstavci bodu II tohoto rozsudku.

Nesprávným je tudíž tvrzení žalovaného o tom, že v žalobě absentují žalobní body proti napadenému rozhodnutí.

3.

Výrok napadeného rozhodnutí je opřen toliko o ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu. Podle § 117 odst. 2 správního řádu nelze námitky podat, pokud usnesení bylo již vykonáno nebo jiný úkon proveden.

Pokud již žalovaný ve vztahu k výkladu tohoto ustanovení citoval odbornou literaturu, konkrétně Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2006, s. 674, je nezbytné žalovaného upozornit na skutečnost, že tentýž autor v průběhu času svůj pohled na výklad ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu pozměnil. JUD. Josef Vedral, Ph.D. ve své knize Správní řád komentář, II. vydání, RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, Praha, 2012, s. 947, uvedl, že „*Pokud by přesto v takovém případě námitka byla podána, mohl by ji exekuční správní orgán hodnotit jako námitku zjevně právně nepřipustnou, kterou správní orgán neprojedná a namísto rozhodnutí o námitce podle § 117 odst. 4 by se s odkazem na § 118 odst. 1 zřejmě vydalo usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b), kterým by se „řízení“ o námitce zastavilo. Podle § 117 odst. 4 věta druhá se však proti rozhodnutí o námitce nelze odvolat, což by pak platilo i zde*“. Již z tohoto důvodu se nelze důvodně dovolávat předchozího právního závěru, ke kterému autor dospěl.

Ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu neskýtá oporu výroku žalovaného o tom, že „*námítky se odmítají jako zjevně právně nepřipustné*“. Toto ustanovení pouze stanoví, kdy námitky nelze podat, nikoli to, jak má s takovými námitkami správní orgán naložit.

Správní řád nezná institut „*odmítnutí námitek pro jejich zjevnou právní nepřipustnost*“. Vzhledem k tomu, že na základě čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, a zákon správnímu orgánu neumožňuje „*odmítnutí námitek pro jejich zjevnou právní nepřipustnost*“, nemůže žalovaný „*námítky pro jejich zjevnou právní nepřipustnost odmítnout*“.

O zjevné právní nepřipustnosti se zmiňuje správní řád v ustanovení § 45 odst. 3, podle kterého žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědomeni. V ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je pak uvedeno, že řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Považoval-li tudíž žalovaný námitky žalobce za opožděné ve smyslu ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu a z tohoto důvodu za zjevně právně nepřipustné, byl povinen postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a řízení o námitkách usnesením zastavit. Vzhledem k tomu, že žalovaný nemohl postupovat jinak, je nutné považovat napadené rozhodnutí za nikoli jakési zákonem nepodložené „sdělení“ nýbrž za usnesení o zastavení řízení, proti kterému není v souladu s ustanovením § 117 odst. 4 věta druhá správního řádu přípustné odvolání. Na tom nic nemění skutečnost, že napadené rozhodnutí nemá formu usnesení. Rozhodný je obsah listiny, nikoli její forma. Opačný přístup by vedl k nepřipustnému znemožnění soudní ochrany v případě, kdy správní orgán postupuje v rozporu se zákonem a nectí zákonem stanovenou formu pro vyřízení podání.

Žalobce má veřejné subjektivní právo na věcné projednání jeho námitek, pokud usnesení dosud nebylo vykonáno nebo jiný úkon nebyl proveden. Napadeným rozhodnutím bylo odkazem na ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu závazně určeno, že žalobce nemá veřejné subjektivní právo na věcné vyřízení jeho námitek. Žalobce tak potenciálně mohl být

na tomto svém veřejném subjektivním právu přímo zkrácen, neboť pokud by námitky podal dříve, než bylo usnesení vykonáno nebo jiný úkon proveden, žalovaný by mu toto veřejné subjektivní právo nedůvodně upřel. Napadené rozhodnutí je proto nutné považovat za rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., proti kterému je přípustná žaloba podle § 65 a násl. s.ř.s.

Nepříkladným soud shledal odkaz žalovaného na závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2004, č.j. 3 Afs 6/2003 – 62. Závěry tohoto rozhodnutí byly překonány již rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2005, č.j. 2 Afs 81/2004- 54, který je dostupný na www.nssoud.cz a byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 791 v č. 3/2006 s touto právní větou: *„rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu podle § 73 odst. 8 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť prováděním daňové exekuce dochází vždy přinejmenším k zásahu do vlastnického práva garantovaného článkem 11 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nemůže být takové rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu“.*

B.

Posouzení věci samé.

Jak již bylo uvedeno shora, je nezbytné napadené rozhodnutí považovat za usnesení o zastavení řízení o námitkách z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Je-li žalobou napadeno rozhodnutí o zastavení řízení, může se soud zabývat toliko žalobními námitkami zpochybňujícími zákonnost zastavení řízení, resp. existencí či neexistencí důvodu pro zastavení řízení. Soud není oprávněn zabývat se žalobními námitkami zpochybňujícími zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, neboť tak dosud neučinil ani správní orgán, když neshledal důvod pro věcné vypořádání námitek žalobce. Nejsou zde tudíž závěry o námitkách žalobce, které by se mohly stát předmětem soudního přezkumu. Soud se proto nemohl zabývat žalobními námitkami uvedenými ve druhém odstavci v bodu II tohoto rozsudku.

Mezi účastníky bylo sporné, zda žalobce podal námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí před tím, než bylo vykonáno, či nikoli.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze stroze uvedl, že *„námitky byly podány až po té, co bylo usnesení vykonáno“*. Z jakých podkladů žalovaný při učinění tohoto skutkového závěru vycházel a jaký den považoval za den, kdy bylo prvoinstanční rozhodnutí vykonáno, žalovaný k tíži přezkoumatelnosti svého závěru neuvedl. Tato skutečnost však nebránila tomu, aby potřebná skutková zjištění byla učiněna v řízení soudním, když nebylo třeba rozsáhlého či zásadního doplnění skutkového stavu.

Žalobce k dotazu soudu sdělil, že *„exekuce byla provedena pověřenou osobou dne 12.7.2012 v době od 14.35h do 15.00h“*. Žalovaný k dotazu soudu sdělil: *„Žádné doklady o provedené exekuci nemáme. Pan H. provedl exekuci bezprostředně po obdržení rozhodnutí“*.

Z doručeníky připojené k prvoinstančnímu rozhodnutí vyplývá, že panu Z.H., tj. osobě pověřené provedením exekuce, bylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno dne 12.7.2012. Vyjádření účastníků zcela koresponduje se dnem doručení prvoinstančního rozhodnutí osobě pověřené provedením exekuce. Není tudíž pochybnost o tom, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vykonáno dne 12.7.2012.

Z doručeníky, která je součástí žalovaným předloženého správního spisu, připojené k námitkám žalobce ze dne 10.7.2012 proti prvoinstančnímu rozhodnutí vyplývá, že námitky byly žalovanému doručeny dne 11.7.2012 ve 13:01:11. Tentýž údaj vyplývá také ze žalobcem předložené doručeníky.

Vzhledem k tomu, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vykonáno dne 12.7.2012 a žalobce podal námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí dne 11.7.2012, podal žalobce námitky předtím, než bylo prvoinstanční rozhodnutí vykonáno. Skutkový závěr žalovaného o tom, že „námitky byly podány až po té, co bylo usnesení vykonáno“, je nesprávný.

V dané věci tudíž nebyly splněny podmínky pro věcné nezabývání se námitkami žalobce směřujícími proti prvoinstančnímu rozhodnutí, resp. pro zastavení řízení o námitkách z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, když nebyly naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 117 odst. 2 správního řádu. Námitky nebyly zjevně právně nepřípustné.

C.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

D.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. tak, aby byla žalovanému poskytnuta dostatečná lhůta ke splnění jeho povinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. března 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová